

Dotyk

Nemo hľadíš
a svet sa ti zdá šedým.
Meníš výraz tváre.
Sedíš
a každý pohľad ti je bledý.

Ticho šepkáš.
Zázračné slová.
Už nefungujú.
Minula sa fantázia.
Odriekaš
a úsmev ešte stále
nevyčaríš.
A že vraj kúzla existujú.

Stojíš
v bludisku,
čo inak neprekonáš.
Nemáš ako ujsť.
Si v zrkadlovej sieni,
si obklúčený nami.

Zachránim ťa.
Vytiahnem.

Porazím tvoje nočné mory
jediným dotykom s tvojimi očami.

Chuť rosy

Vstaneš.
Spolu s prvými lúčmi slnka.
Roztvoríš oči
ako mladé vtáča.

Nádherné ráno.
Ešte krajší sen.

Sestra

Láska i nenávisť
to sú slová,
ktoré vyjadrujú
naše vzťahy.

Nikto ma nepozná
lepšie ako ty.
Sme prepletené
neviditeľnými pavučinami
života.

Vždy vieš, čo cítim,
ved' predsa,
sme si také podobné
a minulosť sa nezaprie.

Nie som dokonalá
aj ty to cítiš,
moje slabosti
hravo využiješ proti mne.

Si pre mňa šťastím v nešťastí
a nešťastím v šťastí.
Nedá sa jednoducho odísť
a už ťa nevidieť.

Sme k sebe pripútané
silou detstva.
Si mojou oporou i vzorom
i mojím nepokojom.

Túžiš.
Nie, chceš!
Chceš snívať ďalej,
myslieť na nemožné.

Krása rána,
je minútelná
a rýchlo vyprchá.

Nech každé ráno cítiš
vôňu nového dňa,
bzukot hmyzu, včely, osy...
Slniečny svit
a hlas nemých očí
chcem na jazyku cítiť
tú sladkastú chuť prvej rosy.

Ignorácia prítomnosti

Bezfarebný obraz.
Čierne detaily
na bielom plátne,
akoby ich namaloval
slepý umelec.
Vynímajú sa
v očiach mnohých,
len oči optimistu
vidia pestrofarebne.
Kompromis
hľadáme
v bezvýznamných slovách.
No vysvetlenia niet.
Prečo sa všetko tak rýchlo mení,
na tento bezfarebný svet?

Akí sme?

Sme tvory, ktoré vytvárajú vlastný osud
bez myšlienok.
Naháňame vlastné sny.
Tisíckrát mi môžeš hovoriť,
že je to nereálne.

Sme sami sebou pod prívalom iných,
bez pocitov viny.
Skúšame sa nájsť tam,
kde nikto iný není.

Sme divochmi, čo spia
pod nepreniknuteľným zámkom,
bez ozajstných rečí.
Snažíme sa dostať na vrchol
bez sily a dokonalej moci.

Sme všetkým, čím len chceme byť.
Vznášať sa v oblakoch
je dovolené každému
aj najslabšiemu z nás.

Sme vesmírnymi časticami,
ktoré sa časom stratia z našej zeme.
Nedokonalí, malí, bezvýznamní
ticho dívame sa na nezvratný osud,
ktorý určujú už iní.

Sme dokonalí, bez jedinej chyby,
sme akýmisi výrastkami doby.
Chceme pochopiť nepochopiteľné veci.
Načo je to dobré,
keď sa časom aj tak všetko zmení?

Pesimistická

Úsmev zamrzol vo mne,
už ho nikdy nevytiahnem
ako masku z bývalého
karnevalu.

Bola som v oblakoch,
dnes som na dne.
Vlastné reakcie prekvapujú
aj mňa samu.

Jahodový džem vyteká (z pohára),
tvoria sa ďalšie rany.
Snáď ma Dr. Melanchólia
nájde v svojej spálni...
a zachráni...

Fyzickú schránku?
Nie, zbytočné uzatvárať
vopred prehratú stávkú.
Krvácajúce srdce?
To už nemám,
teraz sa v tvojich dlaniach
trepoce.

Azda krehkú dušu?
Poprosím...
Tú by som rada vyliečila,
troškou bieleho tušu,

čierneho cukru...

Ale bez lásky, prosím!

Tá ma otráвила...

Kvôli nej zomieram...

Ružovými okuliarmi

Túžba hodiť na papier
všetky zlé pocity,
všetok hnev, všetok žiaľ, všetku vinu.
Skryť sa za verše,
za myšlienky vpletené do rýmu,
do sveta, kam smiem len ja,
nesmieš tam ty.

A ako dni plynú,
opatrne, potichu, no kruto
objavujem v sebe silu
čeliť skutočnému svetu.
Hoci bude mi aj ľúto,

že opúšťam krajinu fantázie,
tú, kde sa tak krásne žije,
budem šťastná, že dospievam
a objavujem tvrdú realitu.

Najskôr zlomená náporom vetra.
Znovu sa do celku zliepam
a už kráčam takmer vzpriamená
tvárou v tvár všetkým bremenám.

Už neľaknem sa vánku,
snád' ani víchrice,
ani najsilnejšieho hurikánu.
Už nestrhávam sa v spánku,

nevolám k sebe mamu.

A hoci som stále detinská
a pojašená,
dospela som...
Som už takmer žena.

Suchý dážď

Po stáročia
padali z ľudských očí
slzy.

Padali z hnevu,
padali zo smútku,
padali tým,
čo konanie ich mrzí.

Po stáročia
slzy boli slané.
Aj naši predkovia,
aj my ich slané máme.

Ľudia, tí často plačú,
z očí im padá
suchý dážď.
Pracujú, trápia sa,
každý zvlášť.

Ľudia často roní
trpkú soľ.
Keď cítia šťastie
i v srdci bôľ.

Plot

Plot.
Zábrana. Prekážka.
Utkaná z tisíca
vlákien,

z pavučiny,
z kovu,
zo zlata
snád'...

Za plotom
záhrada, kvety, stromy...
Skvie sa celý svet,
no kľúča k bránke niet.

Lavína ticha

Nežije
len dožíva
v hlave duní lavína
lavína hluku
Nepodaj ruku
jej
necitlivej princeznej.

Nepočuje
domýšľa si
čo ten svet chcel od nej asi
čo sa splniť nedalo
no vie toho pramálo.

Netuší
to čo by mala
že sa so životom len hrala
a že už sa on hrá s ňou –
s nedotklivou kráľovnou.

Nežije
nedožíva
neduní už lavína
lavína ticha. Nezaspiš
Život jej šepká: No vidíš !

Simona Móciková

Nelyrická lyrika

Prečo nepíšem ako majstri pera?
To sa jednoducho vyjadriť nedá.
Teda ja to neviem... slovami...
Stále tápem na tme a svetla rozhraní.
Básne mi pripadajú vzdialené,
niekto na to má, ale ja nie.

Neovládám toto tajomné umenie,
čo je ako hviezdy uchopiť zo zeme.
Umenie neznáme, čarovné,
niekto to vie, ale ja nie.
Rýmy a verše, čo báseň viažu
do ťažkých okov.
Ja by som ich uvoľnila a dala voľný
priechod
myšlienkam...
Veď próza, čo sloboda je duše,
keď chce
aj vety akokoľvek spájať môže.
Čože?
Bože !!!

Mária Vajdová

Smädná voda

Oči slepé
uši nepočujú
pery bozky necítia
pokoj potrebujú...

Utápam sa v žiali
nemám už ani slzy
či právo na to mali
či ich to vôbec mrzí?

Keď je voda smädná
a chlieb hladný
hodiny sa menia na dni.

Do snov ponorená
utekám za hlasom
žiaľ už ani nemám
zmierená som...

Tajomstvo sveta

Načúvaj tichému šepotu vetra,
slovám ríše zvierat,
vzdychom ranných kvetov.

Čo hovoria?

Láska je nenávisti sestra,
zlo dobru zas' brat.
Nemožno všetko riečiť ľudskou rečou...

Srdcom teda vnímaj!

Duša je celá pestrá,
Niet sa čoho báť.

Dokážeme to, viem to...

Zakliata

Zakliata vo vlastnom tele
ako v klietke, ako v cele...

Povedz svojej malej duši:
Veľa ešte prežiť musí...

Ukrytí vo vlastnom svete,
môžte snívať koľko chcete...

Tkať s pavúkmi v lese siete...
spávať v lúčnom kvete...
Aj to sa dá – ver mi.
V noci lietať s netopiermi...
Cez deň s vtákmi po oblohe...
Nie je na tom nič úbohé...

Odhod' stud a spáľ všetky masky.
Život nie je až tak ťažký...

Nečakaj

Nečakaj len šťastie
je klzké ako ryba.
Ak chamtivosť rastie,
duši niečo chýba.

Neveleb tú sladkú lásku,
svet zafarbí doružova.
Keď zistíš, že nosil masku,
na srdci je rana nová.

Objím svoj hnev, bozkaj pýchu,
prijmi snáď i nenávisť...
Je to istá života príchuť,
raz musí prísť.

Túžiť

Túžiť počmárať pero
Túžiť oklamať lož
Túžiť zatemniť šero
Túžiť prebodnúť nôž

Túžiť usmrtiť smrť
Túžiť nakrmiť chleba
Túžiť pochovať vrásku
a milovať teba ...

Jeseň

Tvrdé ruky popísané prácou
zabudnuté slzy vsiaknuté do zeme
Žlté obrazy postriebrené prachom
a husle v zajatí pavučín

Ticho sedí
Slová jej netreba
Občas na chvíľu zdriemne

Záhrada volá!
Bež už, pani jesene!

Smutná premena

Rozbitá na márne kúsky...
Potrhaná...
Obnažená...

Si to ty?
Som... Znevážená...

Nesnaž sa ma zlepíť..
Neobnovíš zničené...
Nepozbieraš všetky črepy
Nepočuješ? Vravím nie!

Vstaň

Do úst ti vložia slaný cukor
a do rán nakvapkajú med

Kde sú tvoje nádeje?
Vietor ich sfúkol...

Vari dobrého sveta už niet?

Odhod' tie hlúpe okovy!
Nepadaj na kolená!
nenechávaj sa pokoriť...
Už nie si dievča, ale žena

Ivana Tomanovová

Neskryješ sa

Zničili ste duše...
Dodnes musia krváčať...
Každý by najradšej ušiel...
Ujst' a viac sa nevracať.

Je najľahšie zavrieť oči
Zdvihnúť hlavu, bežať preč...
Čas však ten svet stále točí...
A na vás rad príde tiež

Potrebujem t'a...

Ako lúka kvety,
ako smädný vodu,
ako matka deti
a rastlina pôdu.

Tak na čo čakáš?

Na studené slnko
a suchý dážď...
Na nehlučný žblnkot klamstva
a právd...

Čakám tu na slobodu.

Ja

Ja kričím
Slová, o ktoré ľudia nestoja
V nočnom tichu sa nad vami točí
Vyblednutá silueta – to som ja!

Ja vravím
Slová, ktoré iba vietor počuje
Mŕtve telo, obeť nezmyselnej výpravy
Komu patrí? Tebe? Jemu? Mne?

Ja šepkám
Slová, ktoré počujú iba nemí
Možno aj iní, no počuť ich nechcú
Kto za to môže? Oni a či my?

Ja mlčím
Nedopovedané myšlienky a veci
Pravda a spása v tieni blčí
Za všetko môžu VŠETCI !

Tanec

Nedokážem zabudnúť
a vo mne vietor
Čaká na nekonečnú púť
nevediac, že viem to

Keď na cestu vkročím
či smrť mi je koncom?
Keď svet sa so mnou točí
nenávisným tancom

V tanci plnom vetra
a v objatí Zeme
pod prikrývkou ohňa
sa topím

V malej kvapke krvi
čo steká mi po tvári

Priateľka

Prítomná v mojej duši
rýchlo povedz
iba jedno slovo
aby si ho nestratila

Tebe napíšem a ty to vieš
ešte máš slnko v ruke
A čo ti želám?
Aby úsmev sa ti nestratil

Jablko

Panenské jablko červené
nechcel by ho niekto?
Stačí len dobehnúť
za dušu náhrada nieta

Každý ho chce
zbláznení, zaľúbení do predstavy
premenení na preteky
už čas nič nezastaví

Každému je na dosah
krásne jablko
už nie je čas nič precítiť
len obeť, obeť pretekov

Prvýkrát všetko raz začne
prehltne sa, ale nezmizne pachuť...

A slnka lúčik prvý
čaká pokým zažiarim

Kyslá predstava, vždy to tak bolo
rovná sa... nechať to plynúť

Blázni! Už nie je čas
panenské jablko červené
Kyslé predstavy, hlupáci!
Ohlodané jablko zostane

Koniec

Pár trpkých spomienok
pár zabudnutých chvíľ
v našich dušiach plamienok
No čas už všetko skryl

Minulosť sa nevráti
vyrytá je do kože
výhovorka že sme deti
už platiť nemôže

Maličké naschvály
robil ich snád' každý
hlas tichý nestály
„MI“ zostane navždy

Zuzana Závodská